Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Адмiнiстрацiя и Експедицiя пôдъ ч. 8 улица Чарнецкого.

Редакцiя ул. Францiсканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованû.

Рекламацiи неопечатанû вôльнû вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ: въ Адмiнiстрацiи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провiнцiи

на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:

на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 114. Середа 22 Мая (3 Червня) 1891. Рôкъ I.

Промыслъ и школы промысловû.

Рôльництво есть безперечно найважнѣйшою и головною пôдставою цѣлого устрою и розвитку народу, котрый широкими масами розсѣвъ ся де на якôмъ просторѣ землѣ; оно перше доводить людей до культуры и цивiлiзацiи, бо заставляе людей дбати про хлѣбъ насущный и тому держати ся одного мѣсця. Рôльництво доводить людей до того уґрупованя, котре въ своѣмъ высшôмъ степени роздѣлюе людей на народы и творить зъ-нихъ державы. Але скоро разъ розпочалось то ґруповане, то вже не може ся нѣякъ обôйти безъ дальшои орґанiзацiи роздѣлу працѣ, котра вытворюе въ народахъ станъ купецкiй и промысловый. Вôдъ положеня краю и другихъ его обставинъ зависить вôдтакъ въ котрôмъ напрямѣ народъ замешкуючiй его, поставивши собѣ першû основы, мае дальше розвивати ся, чи мае вôнъ переважно братись до торговлѣ чи кидатись до промыслу. Есть рѣчь такъ певна и ясна, що природа, сама вказуе людемъ а й цѣлымъ народамъ, якого они мають держати ся напряму, що на то не потреба и доказу. Народы жиючû неодалѣкъ морского побережа кидають ся переважно до торговлѣ, народы зновъ жиючû далеко вôдъ моря, коли пережили пору выключно рôльнои господарки, беруть ся больше до промыслу; дежь обставины одному и другому однаково добре спряють, тамъ торговля поступае спôльно зъ промысломъ и вытворюе такiй станъ, якiй есть н. пр. нинѣ въ Анґлiи. Хтожъ учить народы, якiй напрямъ мають они собѣ выбирати коли пережили пору рôльнои господарки, значить ся, коли сама земля не въ силѣ вже выживити проживаючихъ на нѣй людей? Не хто иншiй тôлько природнû обставины. Коли отже народъ якiйсь змѣняе свôй спосôбъ шуканя средствъ до дальшого истнованя, якъ то н. пр. теперь дѣе ся у насъ, то мусить дивити ся, щобы въ сѣмъ дѣлѣ поступавъ зовсѣмъ природно, значить ся, не уладжувавъ все пôсля якоись однаковои шабльоны, не копiювавъ лишь взôрцѣ другихъ, а точно глядѣвъ на природнû потребы и практичну вартôсть свого змаганя.

У насъ стае теперь чимъ разъ скупѣйше землѣ, а и та земля, яка ще есть, не мае вже тои давнои природнои силы, и треба еи вже добре обрабляти, щобы зъ неи дещо выдобути. Не позôстае намъ отже нѣчого, якъ лишь брати ся до промыслу и торговлѣ. Но тутъ рѣчь очевидна, що анѣ промыслъ, анѣ торговля не розвинуть ся безъ науки; треба отже конче такихъ школъ, въ котрыхъ бы можна одного и другого научити ся. Ще зъ торговлею лекше, бо тутъ кождый може легко у другого купця научити ся; не такъ же въ промыслѣ. У насъ не одна галузь промыслу не розвинена и треба еи доперва въ краю вводити, значить ся не лишь щобы учити самого промыслу, але и артикулы того промыслу присвоювати краеви. Возьмѣмъ хочь бы такiй промыслъ деревляный, котрый у насъ обмежувавъ ся, ба и ще обмежуесь до теперь лишь на самû найпростѣйшû выробы. Рѣчь проте очевидна, що коли яка школа буде учити улѣпшеного промыслу деревляного, а не буде кому ширити выробôвъ того промыслу, то наука тои школы позôстане тогды лишь теоретичною, безъ ширшои вартости. Що у насъ вела ся довгiй часъ такъ, що такъ скажемо теоретична наука промыслу, то маемо на то найлѣпшiй доказъ на нашôй школѣ гончарскôй въ Коломыи, маемо по части и на нашôй науцѣ промыслу ткацкого. Вôдъ коли маемо вже школу гончарску въ Коломыи, а прецѣ таки не можемо сказати, щобы вже слѣдно було той переворотъ, якiй она зробила въ краевôмъ гончарствѣ. Правда, принесла она вже богато доброго, але все таки не выдобула ще нашого гончарства зъ теорiи и не ввела его въ широку практику житя. Система, якои мы держимо ся въ науцѣ промыслу бодай чи не есть за надто теоретична, чи не занадто веде ся шабльоново. Якось намъ не конче хоче ся вѣрити въ то, що то зовсѣмъ добре буде, коли мы зможемо выказати, що маемо тôлько, а тôлько школъ промысловыхъ въ краю. Правда, суть вже и теперь деякû школы, але хôсна зъ нихъ треба ще довго, довго дожидати.

На нашъ поглядъ чи не лѣпше було бы, колибъ деякû школы промысловû стояли въ якôйсь звязи зъ такими спôлками, чи торговельными, чи промысловыми, котрыхъ предметомъ есть якъ разъ той промыслъ, котрого дотычна школа мае учити. Въ такôмъ случаю, такъ намъ бодай видить ся, набралибъ нашû школы далеко больше значѣня, далеко

2

УЛЯНА.

Полѣска повѣсть.

Й. И. Крашевского.

(Дальше).

Але часъ заглянути до двора и выйти зъ коршмы. Панъ того села, самъ оденъ, нежонатый, вернувъ недавно зъ мѣста, молодый ще — голова горяча, серце кипуче. Все зло, яке могли коли зробити книжки завертаючû голову, то у него зробили. Тадѣй Мрозочиньскiй, не скôнчивши наукъ за житя родичѣвъ, честнои шляхты, оставшись сиротою — покôнчивъ дальшû школы та унiверситетъ самъ, свобôдный въ мѣстѣ. На свое щастє чи нещастє не попавъ въ товариство молодѣжи цѣлкомъ зôпсутои, але збаламученои; зъ того приставаня зъ нею, зъ улюбленыхъ книжокъ набравъ ся и вôнъ поетичного дуру и якогось переконаня, що на те, абы бути великимъ чоловѣкомъ, выстане бути майже великимъ дивакомъ. Якого дива отже доказувавъ въ мѣстѣ и чого допускавъ ся, се описати, оповѣсти трудно. Не признаючи ваги нѣякимъ принятымъ установамъ товариского житя, не оглядаючись зовсѣмъ на людей и славу, робивъ лишь то, що ему подобалось, поступаючи собѣ часто благородно, частѣйше однакъ тôлько нерозважно. Бувъ то молодый хлопець, безъ розваги, безъ почутя потребы здержаливости, пускаючiй ся на все, за чутємъ и пристрастiю, борючiй ся зъ свѣтомъ, ставлячымъ ему опôръ, не знеохоченый довго противностями, власною смѣшностю — нѣчимъ. Все его вражало, але нѣчо не спиняло.

Въ кôнци обмерзъ Тадееви свѣтъ, а то въ наслѣдокъ пригоды, зъ котрои выйшовъ соромно обманутый, бо хотѣли выкористати его простодушнôсть, благороднôсть та добро, вôльну слѣпоту и ледво случай спасъ его вôдъ нещастя; вôнъ засмакувавъ въ думцѣ про самотне житє пустинника, выбравъ ся на село до свого озера и постановивъ тутъ тôлько читати, думати и провести такъ цѣлый вѣкъ. Легко було доглянути на передъ, що таку наґлу, пристрастну, нерозважну постанову знищити могла одна хвиля, а рôкъ своимъ тягаромъ мусѣвъ еи переломити. Ему однакъ здавало ся, що вытревае въ тôмъ житю, що подружить ся зъ нимъ разъ на все. Вôнъ втѣшавъ ся тою думкою пустынного житя, а сказавши собѣ, що не мае приятелѣвъ, не мае родичѣвъ, не мае нѣякихъ звязей на свѣтѣ, що е самъ оденъ, пôддавъ ся судьбѣ своѣй перецѣнюючи еи и не хотѣвъ вже нѣкого знати нѣ видѣти, не бажавъ зъ нѣкимъ жити, але думавъ прожити весь вѣкъ надъ своимъ озеромъ, середъ непрохôдныхъ лѣсôвъ та болотъ, зъ рушницею, хортомъ и книжкою. Дôмъ, якъ заставъ по батькахъ, такъ его релиґiйно и заховавъ, нѣчого въ нѣмъ не рушивъ, не змѣнивъ, а хочь видѣвъ красшû, хочь мôгъ мати выгôднѣйшiй, цѣнивъ въ нѣмъ послѣдну живу памятку по тыхъ, що однû любили его на правду, а котрыхъ вже на свѣтѣ не було. Выбравъ одну кôмнатку зъ краю, заходячи до другихъ тôлько мовъ въ гостину.

Видъ опущенои домôвки, зъ котрои якъ бы вчера що йно втѣкло житє, забрали ся жителѣ, бувъ сумный, але дивно проймаючiй. Въ комнатѣ матери на коминѣ йшовъ що дня накручуваный годинникъ, спѣвали старû канарки, лежала недокôнчена панчоха, подушка пôдъ ноги, книжка розвернена на *льоретаньскôй литанiи* зазначеной стрѣчкою. Навѣть постѣлъ пôдъ червонымъ адамашковымъ павильономъ стояла застелена, а ключѣ вôдъ комодъ и *канторка* висѣли на цвяху, вбитôмъ чверть вѣку тому назадъ.

Въ комнатѣ батька той самъ ладъ: рушниця на гаку, торбы та рôжки, календарь на шнурочку, высохлый каламарь на столику, на котрôмъ лежавъ годинникъ зъ гербовою печаткою, зелена мошонка на грошѣ и табакирка зъ черепицѣ. Вôльхове дерево недопалене на коминѣ, цѣлый запасъ его въ скрини.

бôльше практичнои вартости и мали бы далеко ширшій вплывъ. На нашь поглядъ була то дуже добра гадка, коли „Гуцульска спôлка“ въ Коломыи, постановила завести у себе варстатъ выробôвъ зъ дерева и треба лишь бажати, щобы та гадка знайшла якъ найширшу и якъ найкрѣпшу пôдпору. Школа промыслова и спôлка дотычного промыслу, можуть якъ найкрасше, якъ найлѣпше себе взаимно пôдпирати. Спôлка звертаѥ увагу школы на потребу такихъ то а такихъ выробôвъ, такои и такои формы, ґусту, моды, практичности и т.д., ширить вплывъ школы по краю, чи хочь бы лишь въ данôй сторонѣ, а школа зновъ ублагородняѥ вымоги потребъ спôлки, надаѥ протрѣбнымъ спôлцѣ товарамъ ихъ принадну форму и вартôсть, та що найважнѣйше, пôдготовлюѥ для неи способныхъ людей. Хто знаѥ, чи н. пр. коломыйска школа гончарска не була бы зробила, бодай въ Коломыйщинѣ, бôльшого вплыву якъ доси, колибъ була яка спôлка гончарска, зъ котрою она стояла бы въ звязи.

На нашь поглядъ не повинно ся у насъ заводити школъ промысловыхъ, особливо тамъ, де даный промыслъ стоить ще на дуже низькôмъ степени, зовсѣмъ окремо и безъ всякои звязи зъ рухомъ того промыслу, а лишь, де можна, вводити ихъ въ звязь зъ нимъ, ба старати ся навѣть выкликувати ту звязь черезъ засновуванѥ вôдповѣдныхъ спôлокъ. Лишь тогды зможуть наши̂ школы промыслови̂ стати дѣйстно практичными и тогды лишь дасть нашому промыслови широку и крѣпку основу.

Въ виду того, що якъ разъ теперь край домагаѥ ся зновъ вôдъ державы значнѣйшои помочи для нашихъ школъ промысловыхъ, уважали мы за вôдповѣдне кинути сихъ кôлька гадокъ, хочь бы лишь длятого, що гадка гадку родить.

Жаданя на галицки̂ школы промыслови̂.

Якъ що року такъ и теперь внесла краѥва комісія промыслова обширный меморіялъ до міністерства просвѣты, въ котрôмъ жадаѥ бôльшои запомоги на галицки̂ школы промыслови̂, якъ то було въ послѣднôмъ роцѣ, въ котрôмъ для школъ тыхъ була призначена сума 87.000 зр. А щобы міністерство могло оцѣнити высоту потрѣбныхъ запомогъ, наводить ся въ меморіялѣ подрôбно ґрупы школъ фаховыхъ и ихъ потребы. Зъ сего меморіялу наводимо тутъ спеціяльно лишь ти̂ школы, котрыхъ кругъ дѣланя маѥ значѣнѥ переважно для всхôдной части нашого краю, и такъ:

1. Школы фахови̂ для промыслу деревляного.

Въ тыхъ школахъ, котри̂ вже вôдъ кôлькохъ лѣтъ истнують и мають достаточне число ученикôвъ, не можна було задля браку фондôвъ завести науку рисункôвъ и нема въ нихъ анѣ взôрцѣвъ анѣ моделѣвъ. Краѥва комісія промыслова, жадаѥ отже вôдъ міністерства:

а) для школы колодѣйства и бондарства въ Камѣнцѣ Струмиловôй:

на платню учителя рисункôвъ	720 зр.
на средства наукови̂ . . .	400 „
кредитъ на закупно моделѣвъ	260 „
разомъ . . .	1.380 зр.

б) для колодѣйского варстату въ Грибовѣ:

на платню учителя рисункôвъ	720 зр.
на средства наукови̂ . . .	400 „
разомъ . . .	1.120 зр.

в) для колодѣйского варстату зъ кузнею въ Товстôмъ:

на платню учителя рысункôвъ	720 зр.
на средства наукови̂ . . .	400 „
разомъ . . .	1.120 зр.

г) для варстату столярского и рѣзьбарского въ Станіславовѣ:

на платню учителя рисункôвъ	720 зр.
на средства наукови̂ . . .	400 „
разомъ . . .	1.120 зр.

д) для фаховои школы деревлянои рѣзьбы въ Коломыи:

Въ сторонахъ того мѣста, а головно коло Косова, займаѥ ся народъ плоскою рѣзьбою орнаментальною яко промысломъ домовымъ. Выробы ти̂ вôдзначають ся знаменитымъ выкôнченемъ и формою повною стилю. Гуцулы мають зъ того добрый побôчный заробокъ. „Гуцульска спôлка“ въ Коломыи поставила собѣ за цѣль пôдпирати въ тамошныхъ сторонахъ промыслъ домашный и утворила власнымъ коштомъ варстатъ науковый для рѣзьбы деревлянои въ Коломыи та вôднеслась до галицкого сойму зъ просьбою о пôдпиранѥ еи змагань. Соймъ признавъ на разѣ для того заведеня суму 1300 зр. а рôвночасно ухваливъ вôднести ся до правительства зъ внесенемъ, щобы въ Коломыи вôдкрыти фахову школу для промыслу деревляного, заявляючи, що разомъ зъ мѣсцевыми чинниками доставить потрѣбного льокалю, опалу, свѣтла и услуги а такожъ и запомоги въ готôвцѣ. Въ надѣи, що просьба его буде увзгляднена, предкладаѥ вôнъ на вывѣпованѥ въ першôмъ роцѣ варстату наукового для рѣзьбы орнаментальнои въ полученю зъ варстатомъ столярскимъ, такій прелімінаръ выдаткôвъ:

На платню и ремунераціи для персоналю учительского:

для управителя	1.200 зр.
для учителя рисункôвъ . .	720 „
для веркмайстра до науки рѣзьбы и токарства . .	600 „
для веркмайстра до науки столярства	480 „
на платню за науку теоретичну	600 „
на средства наукови̂ . . .	800 „
на кошты устроеня робôтнѣ	2.000 „
на моделѣ и взôрцѣ рисункови̂	800 „
Разомъ . . .	7.000 зр.

(Конець буде.)

Перегляд политичный.

На вчерашнôмъ засѣданю палаты пословъ предложивъ міністеръ торговлѣ проектъ закона о заведеню державного податку консумційного въ Тріестѣ, а ґр. Таффе предложивъ два проекты законôвъ: о торговли артикулôвъ поживы и о соціялістахъ. Що до сего послѣдного закона, то ходить чутка, що вôнъ стоить въ якôсь звязы зъ домаганями, щобы у Вѣдни знести станъ выимковый.

Пос. Быкъ поставивъ внесенѥ въ справѣ реформы акцизы по мѣстахъ, особливо у Львовѣ и Краковѣ. — Промберъ поставивъ внесенѥ въ справѣ пôдвысшеня платнѣ урядникамъ низшои ранґи. После его проекту повинна бы третя часть судьѣвъ повѣтовыхъ авансувати на совѣтникôвъ а авскультанты повинни̂ бы одержати адъюта по 500 до 600 зр.

Kreuz Ztg. приписуѥ особливу вагу знайденю трохъ пакъ динаміту въ Москвѣ особливо, що доси не заперечено вѣсти о арештованю многихъ офіцирôвъ зъ ґвардіи, хочь она кôлка разôвъ повтаряла ся.

Вчера, коли поѣздъ всхôдный доходивъ вже до Константинополя, напала на него ватага розбишакôвъ при 116 кільометрѣ, и постаравшись насамперед о то, щобы поѣздъ выскочивъ зъ шинъ, напала середъ загального замѣшаня на подорожныхъ, ограбила ихъ и забрала богато людей, мѣжь ними переважно

На полицѣ свѣчка, сѣрники и паперцѣ до люльки понатинани̂ зъ листôвъ. Далѣ шафа зъ одѣнемъ, лôжко зъ образомъ Матки Божои Ченстоховской въ головахъ и свячена свѣчка воскова, котрою послуживъ ся вже той, що на нѣмъ спавъ. А все якъ бы вчера опущене, якъ бы що йно лишене. Леда хвиля можь було сподѣватись почути голосъ покôйникôвъ, побачити ихъ входячихъ — они жили ще тутки. Не каждый зумѣвъ вытримати, выжити самъ оденъ середъ такъ розрываючои, такъ дôймаючои памятки небôщикôвъ и глядѣти на неи безъ жаху, безъ непоконаного болю, — зумѣвъ се Тадѣй и єму любо було вечеромъ заселювати тѣнями батькôвъ ти̂ пусти̂ покоѣ, де цвѣрѣнькали лишь материни̂ канарки и старый годинникъ не мовъ шепотѣвъ:

Со святыми упокой...

Вôнъ не рушивъ нѣчого зъ мѣсця, не позволивъ нѣчого переставити, вôнъ шанувавъ навѣть вуглѥ на батьковôмъ коминку и попѣлъ зъ послѣднои нимъ вытрясенои люльки и розсыпану по вôкнѣ прôбку пшеницѣ, котру лишь мышамъ вôльно було ѣсти.

Таке самотне, пустынне житѥ пана Тадея тревало вже мѣсяць чи два може — а и се много дуже много! Книжки, польованѥ, прогулька, думанѥ, забирали весь часъ, вôнъ чувъ ся спокôйнѣйшимъ, коли вже не щаслившимъ, а хочь деколи й позѣхавъ, хочь що дня снило ся єму кипуче мѣсто и туркôтъ повозôвъ и гудьба музики и гомôнъ людей, то прокинувшись при шумѣ озера, при звукахъ церковного дзвона, чувъ, що тутъ було єму лѣпше и дôзнававъ неначе солодкого упоєня доконано пôмстою кажучи:

— Обôйду ся безъ свѣта й людей.

Оденъ лишь слуга доволѣ неповоротный але мовчаливый, бо панъ Тадѣй нелюбивъ розмовы зô слугами, становивъ цѣлый его дворъ, — економъ, кухарь, ключниця рѣдко показували ся єму; вôнъ дававъ приказы, глядѣвъ, чи сповнени̂, але не обзывавъ ся до нихъ бôльше надъ конечну потребу. Часто лишь слуга, Якôвъ роздававъ приказы; та й важною фиґурою бувъ въ дворѣ той Якôвъ — вôнъ оденъ мавъ до пана приступъ, бувъ то неначе першій его міністеръ.

Въ комнатѣ Тадея була постѣль тѣсна и тверда, столикъ зъ книжками, на стѣнѣ рушницѣ та торбы, песъ выгрѣваючій ся передъ заедно запаленымъ коминкомъ, при дверохъ замкнена шафка. Ото цѣла его мебѣль. Стрôй складавъ ся зъ тыхъ фантастичныхъ частей одежи, що опирають ся модѣ, глухи̂ на еи розказы. Сѣра курта, чорна чемера, зелена лисюрка, шапка зъ баранкомъ, капелюхъ соломяный, тверди̂ рукавицѣ зъ лося.

Не даромъ першій стрôйко въ мѣстѣ, принявъ на селѣ той рôдъ загального строю, що не вôдрôжнявъ его вôдъ прочихъ, а увôльнявъ вôдъ мысли про найдурнѣйше зô всѣхъ правилъ товариского житя — про моду.

Вôдцуравшись свѣта, якъ правдивый пустынникъ, бо не ѣздивъ навѣть до найблизшого мѣсточка, хотѣвъ жити тôлько для себе, не зважаючи на нѣщо й на нѣкого, и обертавъ цѣлу днину на що хтѣвъ, на що придумавъ. Не мавъ жадныхъ орудокъ, нѣщо єму не перешкаджало и вôнъ радъ бувъ своѣй свободѣ, ставлячи еи высше мѣского житя, а въ души обѣцюючи собѣ не вернутись до него вже нѣколи, нѣколи.

— Хиба-жь мало ще знаю людей? — говоривъ до себе. Хиба-жь мавъ бы я зновъ за новый досвѣдъ заплатити терпѣнемъ? По що! Чижь менѣ не досыть? Кôлькожь то людей не маѥ тои свободы, такого кутика, такого житя, якъ моѥ, моеи независимости? Пощо минѣ свѣтъ, коли менѣ досыть Якова, пса, рушницѣ и пару улюбленыхъ книжокъ, коли въ мене лѣсъ, вода, земля, своѥ повѣтрѥ и шматъ свого неба, коли нѣкого о нѣщо не прошу и не маю влѣзливцѣвъ, коли минѣ такъ добре, такъ спокôйно, одинокому!

Таке говорячи Тадѣй все таки зôтхавъ, немовъ бы жалувавъ, що минувше єму не повело ся, неначебъ жадавъ вôдъ житя ще чогось бôльше, якъ колибъ ховавъ надѣѣ, до якихъ не хотѣвъ признати ся самъ передъ собою.

(Дальше буде.)

нѣмецкихъ пôдданыхъ въ неволю, жадаючи за нихъ окупу въ сумѣ 200.000 франкôвъ. Розбôйники забрали зъ собою въ горы Оскара Греґера зъ Берлина, властителя добръ Покета, Оскара Колина и кондуктора Фрайдінґера, кухаря анґлійскои амбасады въ Констазтинополи и якогось Ціяка зъ Семиграду. Банкира Израиля пустили, щобы вôнъ привѣзъ окупъ. Нѣмецкій амбасадоръ дôставъ приказъ, щобы выплативъ жаданый окупъ але забезпечивъ собѣ его на скарбѣ турецкôмъ. Розбишакôвъ було 30|; чи они не наробили ще якого калѣцтва, доси не звѣстно.

Новинки.

— **Тучѣ и зливы** роблятъ въ многихъ сторонахъ нашого краю вже страшнй шкоды. Ото дня 30 мая настала була въ Зборовѣ страшна туча и того дня падавъ тамъ майже цѣлый день зливный дощь. Около 6 год. стала наразъ вода въ зборôвскôмъ ставѣ такъ скоро и страшно прибувати, що вѣщувала повѣнь, якои люде вôдъ 38 лѣтъ не памятають. Того року була вода въ ставѣ такъ велика, що переливала ся ажь черезъ греблю, котрою веде краєва дорога. Люде дивлячись на ставъ якъ вôнъ доплывомъ воды зъ двохъ сторôнъ чимъ разъ бôльше наповняєсь не вѣщували нѣчого доброго. Вода несла на ставъ куснѣ вôдорваныхъ берегôвъ разомъ зъ корчами и деревами та шуваромъ и все то укладала на ставѣ мовъ малй островцѣ. Несло такожь худобу, возы конѣ и плуги, котрй вода захопила на поляхъ. Все то стало наконець опиратись о греблю и перло на ню зъ страшною силою и било объ мôстъ, що стоитъ на нѣй. До години дойшла вода въ ставѣ такъ высоко, що стала була переливати ся вже черезъ греблю. Люде зъ страхомъ лягли спочивати. Наразъ около 11 год. въ ночи затамувала вода спустъ ставу, а въ слѣдъ за тымъ розбила мôстъ на гребли и зробила собѣ дорогу, порываючи за собою и греблю и все, що передъ тымъ була на ставъ нанесла. На другій день не було вже и слѣду изъ зборôвского ставу, а позôстало лишь велике ставище завалене нанесеными деревами и корчами та островцями. Дорога мѣжь передмѣстями Загребельна и Коклинцѣ а мѣстомъ перервана, а въ самôмъ мѣстѣ залило одну одиноку кирницю. Якои шкоды ся повѣнь наробила, ще не знати.

— **Нову читальню** вôдкрыто дня 5 мая въ Тысьменичанахъ повѣта станіславôвского. До выдѣлу выбрано крôмъ мѣсцевого пароха о. Евгенія Сабата и ч. Юрка Фѣтковского, котрыхъ старанємъ читильня повстала, ще и чч. Дмитра Кушнѣрчука, Стефана Демянчука, Ивана Фѣтковского, а на заступникôвъ выдѣловыхъ: Семена Румежака и Онуфрья Фѣтковского. Нова читальня має дотеперь 61 членôвъ.

— **Бурмістромъ въ Городенцѣ** выбрано одноголосно тамошного почмайстра п. Альбина Арцішевского. Въ Радѣ громадскôй мають селяне перевагу.

— **Сторожа огнева** по селахъ зачинає прецѣ поволи заводити ся. Недавно тому писали мы, якъ бы то красно було, колибъ молодѣжь по селахъ замѣсть марнувати свобôдный часъ вôдъ роботы по коршмахъ горнулась до читалень и завязувала сторожѣ пожарнй. И ось доходить вѣсть зъ Купчинець коло Ходачкова, що тамошнй громадяне завязали вже товариство „Соколъ“ и подали статуты до Намѣстництва до затвердженя. До товариства сего приступили и молодй паробки та радо учать ся и приступають зъ охотою до дѣла. Доси числить се нове товариство 40 дѣйстныхъ, а 30 спомагаючихъ членôвъ. Щасть Боже новому товариству! Най выйде другимъ на пожитокъ, а собѣ на славу! Най же теперь зъ купчинецкихъ громадянъ и тамошнои молодежи берутъ собѣ примѣръ и другй люде та най заводять и у себе такй „Соколы“.

— **Убійство**. Въ Гривявѣ, повѣта кутского, знайшли сплавники дня 12 н. ст. мая въ потоцѣ Гранітный тѣло одинацятьлѣтнои дѣвчины Маріи Лабудяковнои зъ розстрѣсканою головою и поломаными ребрами. Коли пересвѣдчено ся, що вôтчимъ убитои дѣвчины, Василь Лотичь, обходивъ ся зъ нею нелюдско, увязнила его жандармерія. Въ слѣдствѣ признавъ ся вôнъ, що хотѣвши посѣсти грунтъ по Маріи, звабивъ дѣвчину вразъ зъ наймитомъ своимъ Панасѣемъ Андруськовымъ до лѣса и ту, пôдтявши смереку, звaливъ еи на Марію. Смерека забила дитину на мѣсци а убійники кинули вôдтакъ трупа до рѣки.

— **Страшна пригода** лучила ся двôрскому лѣсничому, бувшому жандармови, Матѣєви Питерѣ, въ Лютчи. Дня 22 мая, ходивъ Питера по лѣсѣ и добачивъ тамъ пса, котрый выдававъ ся ему пôдозрѣлымъ. Вôнъ стрѣливъ до пса зъ дубельтôвки шротомъ але не поцѣливъ, а зато убивъ на мѣсци трилѣтну дитину Сташка Бодера. Мати дитины, що збирала коло неи хопту, выдячи конаюче дитя зôмлѣла а и лѣсничій, коли побачивъ що наробивъ, мало самъ собѣ житє не вôдобравъ. Опамятавшись ставивъ ся самъ передъ жандармерією въ Небильци.

— **Вовки и медведѣ** не дають вже нѣ спокою людемъ нѣ жити худобѣ на Буковинѣ. Нема майже дня, щобы десь не показали ся вовки и не наробили шкоды. Такъ появились були вовки коло мѣсцевости Чумарна и напали тамъ на стадо овець та заразъ шѣсть штукъ зъ него роздерли. Коло Пояна Микули появились зновъ два медведѣ, котрй очевидно мають свои леговиска въ недалекихъ лѣсахъ православного фонда.

Штука, наука и література.

— „**Зорѣ**“, илюстрованого літературно-наукового письма для родинъ, вышло ч. 10 и мѣстить въ собѣ: Навѣжена, повѣсть Ивана Левицкого (конець); Мойсей, поема К. Н. Устіяновича; Мартинъ Боруля, комедія въ 5-ти дѣяхъ Карпенка-Карого; Історія літературы рускои, нап. Омелянъ Огоновскій; Проща; Шевченковй роковины; Дѣяльность нашихъ товариствъ: І. Товариство им. Шевченка; Література и штука. Илюстраціи представляють; портретъ Олександра Огоновского и картину зъ природы: „Сомъ въ обôймахъ анаконды“.

Вѣсти епархіяльнй.

Aеп. Львôвска.

Декретъ увôльненя вôдъ испыту конкурсового на 6 лѣтъ, получили оо. Мелитонъ Дзеровичь, Сим. Березовскій, парохъ въ Загоречку.

Позволенє складати испытъ конкурсовый одержали оо. Яковъ Вацикъ, катихитъ народныхъ школъ въ Тернополи, и Теод. Бѣлевичь, прих. Вырова.

Вôдпустку для поратованя здоровля одержавъ о. І. Сѣрко, прих. въ Гаяхъ старобрôдскихъ на 6 тыжднѣвъ, а заступство поручено о. І. Чировскому, пароxови въ Суховолѣ.

Похвальнй грамоты архієрейскй одержали І. Манастирскій и Петро Витвицкій, прихожане въ Доброполи, прил. до Зарваницѣ, оденъ за даръ 500 зр., другій 300 зр. на будову тамошнои церкви.

Асигнувало Намѣстництво плату зъ реліґ. фонду для прив. сотрудника въ Ценевѣ на протягъ одного року.

Господарство, промыслъ и торговля.

Перстенецъ ворогомъ въ господарствѣ.

(Конець).

Найперша рада, щобы выгубити перстенець, есть, сѣяти чисте насѣнє конюшины и люцерны. А що голымъ окомъ насѣнє перстенця тяжко добачити, що его не можна навѣть высѣяти звычайнымъ ситомъ зъ помѣжь насѣня конюшины, бо насѣнє его завбôльшки насѣня дробнои конюшины, то не треба нѣколи купувати насѣня зъ непевного жерела. Вже 2 або 3 зерна перстенцевого насѣня на одну кварту або гарнець насѣня конюшины могуть выкликати на нивѣ 2 до 3 плѣшѣ, котрй вôдтакъ розрастають ся на 2 лôктѣ широко. Щожь говорити о такôмъ насѣню, де есть въ квартѣ 100 або и 1000 зеренъ перстенцю. Не треба отже лишати такои конюшины на насѣнє, въ котрôй бачимо перстенець, бо разомъ зъ конюшиною и вôнъ дозрѣє. Що найбôльше можна збирати снопы насѣннои конюшины зъ такихъ мѣсць, котрй суть вôдъ перстенця зовсѣмъ свобôднй и то треба дуже пильно дивити ся, чи де не сидить на якихъ былахъ маленьке его гнѣздо. Лекше вже упорати ся зъ насѣнемъ перстенця въ льнѣ и выцѣ. Ту его вже легко высѣяти черезъ решето, але сѣяти треба дуже довго и старанно.

Правный приписъ о нищеню хопты наказує, що перстенець має ся нищити въ лѣтѣ въ протягу мѣсяця червня. Хто поза той речинець на нивахъ перстенець тримає, має бути караный арештомъ або грошевою карою (гривною.) Права того у насъ вправдѣ не пильнує ся, але якъ разъ для того маємо вôдъ перстенця такй великй шкоды. Де покаже ся перстенець, повиненъ господарь зжати уважно и низько всю заражену конюшину а по при ню доокола найменше ще на ½ лôктя широко и здорову конюшину. Та здорова на око конюшина есть вже заражена, бо коли лучше приглянемо ся ѣй, побачимо на былахъ еи такожь по однôй ниточцѣ перстенця. Зжату конюшину треба зôбрати обережно въ верѣтку такъ, щобы анѣ одна ниточка перстенця де не выпала и не заразила тымъ способомъ ще здоровои конюшины. Заражену конюшину треба зложити десь на оборѣ въ купу, присыпати глиною и поляти гноѣвкою, а буде зъ неи за мѣсяць, два, добрый обôрникъ. Мѣсце выжате, треба потôмъ перекопати лопатою и посѣяти або траву, або зновъ конюшину, або якусь иншу пашу, н. пр. выку, гôрчицю.

Такъ губить ся перстенець въ мѣсяци червни. Пôзнѣйше, коли перстенець починає вже достигати, нема иншои рады, якъ выжати его, зложити на купку, абы высохъ, змѣшати зъ сухою соломою и спалити. Коли бачимо, що перстенця есть за много на цѣлôй нивѣ, то найлучше таку ниву переорати и посѣяти овесъ, або сумѣшку на пашу.

Перстенець на сѣножатахъ есть тымъ немилѣйшимъ гостемъ, що вôнъ появляє ся лишь на лучшихъ сѣножатахъ, де попри солодкй травы ростуть и конюшины. Таку сѣножать треба або переорати, або перекопати, погноити добре попеломъ и засѣяти на ново травами та конюшинами сѣножатными.

Часомъ трафляє ся, що перстенець зайде на нашу ниву черезъ межу зъ нивы недбалого сусѣда. Такого сусѣда можна змусити до выниценя перстенця черезъ урядъ громадскій, або засылаючи на него жалобу до староства. Бо и щожь то поможе, якъ я у себе выгублю перстенець зъ великимъ трудомъ и коштомъ, а мôй сусѣдъ въ межу лишає собѣ гнѣзда заразы, котрй потôмъ перейдуть на ново на мою ниву?!

Торгъ збôжемъ.

2 червня	Львôвъ	Терно-пôль	Пôдволо-чиска	Ярославъ
Пшениця	9.25 10.50	8.50 10·—	8.15 10.10	9.25 10.50
Жито	6.80—7.50	6.65—7.10	6.60—7.25	7.——7.60
Ячмѣнь	5.75—6.60	5.25—7.—	5.50—6.30	5.75—7.25
Овесъ	7.25—8.—	7.——7.50	6.85—7.50	7.50—8.25
Горохъ	—.——.—	6.— 10.—	6.— 10.50	6.30—9.75
Выка	—.——.—	—.——.—	—.——.—	—.——.—
Рѣпакъ	12.50 13.50	12.50 13 25	12.25 13.30	13.—14.—
Хмель	—.——.—	—.——.—	—.——.—	—.——.—
Конюшина чер.	42.—52.—	41.—48.—	41.—47.—	42.—52.—
Конюшина бѣла	—.——.—	—.——.—	—.——.—	—.——.—
Оковита	15.—15.50	—.——.—	—.——.—	—.——.—

Все за 100 кильо netto безъ мѣшка.

Хмель вôдъ —·— до —·— за 56 кильо.

Оковита готова за 10.000 літр. пр. loco Львôвъ вôдъ 15·— до 15·50 зл.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 2 червня. Палата панôвъ приняла вчера въ другôмъ читаню законъ о реформѣ студій правничихъ. Уконституовало ся тутъ товариство для поборюваня антисемітизму и выбрало своимъ предсѣдателемъ ґр. Гойоша, а почетными членами проф. Нотнаґля, Зічого и Ляйтенберґера.

Будапештъ 2 червня. Опозиція постановила недопустити до ухваленя закона адмініcтраційного и длятого буде промавляти каждый еи членъ при каждôмъ зъ 300 параґрафôвъ того закона.

Берлинъ 2 червня. Каприві заявивъ въ парламентѣ, що въ виду того, що въ Австріи и другихъ краяхъ урожай заповѣдаєсь не зле и що довôзъ збôжа зъ заграницѣ зôбльшаєся, рада міністрôвъ рѣшила на теперь анѣ збôльшати анѣ зменшати мыта вôдъ збôжа.

Вôдвѣчательный редакторъ: Адамъ Креховецкій

АПТЕКА ПÔДЪ „СРЕБНЫМЪ ОРЛОМЪ“

ЖИГМОНТА РУКЕРА

поручає:

Знаменитѝ средства до консервованя зубôвъ и яселъ и удержаня ямы губнои въ цѣлковитôй чистотѣ, именно

Порошокъ до зубôвъ салициловый и зъ руты надає зубамъ снѣжну бѣлôсть и не ушкоджуючи цѣлкомъ шклива хоронить ихъ передъ спорохнѣлостію.— Цѣна шкатулки 25 и 35 кр.

Вода анатеринова, настôй на зѣляхъ антисептичныхъ, а также и **вода салицилова,** котрои пару капель розпущенныхъ въ шклянцѣ воды, по выполоканю губы усуває зъ неи непріятный смакъ, а также забеспечує ясла передъ всѣми **слабостями.**

Встяжки и аксамітки.

Перфумы и мыла.

ГАФТЫ И ПРИБОРЫ ДО ГАФТÔВЪ

Потребы до кравецтва

ПАРАСОЛѢ

и Кальоши россійскѝ

поручає найдешевше

НИКОЛАЙ ЛЮДВИКЪ

у Львовѣ, улиця Галицка ч. 14.

Цераты на меблѣ.

Горсеты французкѝ.

БРОНИСЛАВЪ ВИТКЕВИЧЪ

антикарь у Львовѣ улиця Жолкôвска (коло заставы),

поручає выпробованѝ и за скуточнѝ узнанѝ

Пигулки зъ Гуаяколемъ

знаменитѝ въ недугахъ грудныхъ, яко презерватива наколи зайде обава сухôтъ, такожь въ початкахъ хоробы радикально убиваючѝ бактеріи. — Цѣна пуделка 1 злр. (Зô способомъ ужитя.)

EXCELSIOR

Средство дуже цѣнене у всѣхъ гостцевыхъ терпѣняхъ именно застарѣлыхъ, объявлючихъ ся ломаньемъ костей и т. п.

Велике число узнань и подякъ, позваляє менѣ запоручити, що дешеве се домове средство лѣчить всякѝ, хотьбы застарѣлѝ зъ давныхъ лѣтъ ревматизмы.

Цѣна фляшки 60 кр. в. а. (зô способомъ ужитя.)

Подяка. Всч. п. Брониславъ Виткевичь, аптикарь у Львовѣ.

Мило менѣ переслати В. Всечестности мои найсердечнѣйшѝ слова подяки за Вашь дѣйстно чудесный *Excelsior*. Страшнѝ терпѣня, якѝ выдержавъ я зъ кождою змѣною воздуха, довгѝ лѣта треваючѝ болѣ въ костяхъ нôгъ, котрымъ нѣ одна сѣрчана купѣль помогчи не могла — перестали, якъ-бы чудесною рукою ôднятѝ, по натертю кôлькохъ фляшокъ „Excelsior“-а. — Вдячнôсть моя для Васъ Пане тревати буде якъ довго жити буду, а першимъ єи ôдгомономъ най будуть тѝ слова моеи подяки.

Краковъ, 16 лютого 1891.

Антоній Гордыньскій.

Щоденна експедиція на провинцію за побраньемъ почтовымъ.

Прошу адресовати **В. Виткевичь,** аптикарь, Львôвъ-Пôдзамче.

Заведенье гигієнично-диететичне

ЛЬЕОПОЛЬДА ЛѢТЫНЬСКОГО у ЛЬВОВѢ

удержує на складѣ въ своѣй конторѣ при улицѣ Валовôй ч. 14:

Знаменитѝ вина лѣчничѝ

хемично пробованѝ, найлѣпшого сорта, зъ перворядной фирмы Г. Richier-а зъ Bordeaux, теперь на складѣ:

Малаґа	*цѣла фляшка по*	. .	*3 зр. — кр.*
„	*пôвъ* „ „	. .	*1 „ 60 „*

Вина червенѝ Bordeaux.

Ludon	*зъ р. 1888*	*фляшка по*	.	*3 зр. — кр.*
St. Julien	„ *1888*	„ „	. .	*3 „ 25 „*
St. Emilio	„ *1887*	„ „	. .	*3 „ 50 „*
St. Estéphe	„ *1884*	„ „	. .	*4 „ — „*

Cognac кураційный:

правдивый французскій въ оригинальныхъ фляшкахъ:

цѣла фляшка		*3 зр. 50 кр.*
пôвъ		*2 „ — „*

Cognac Fine Champagne

цѣла фляшка		*7 зр. — кр.*
пôвъ „		*3 „ 60 „*

Наведенѝ вина и коняки высылає на кожде замовленье за **побраньемъ почтовымъ** (числячи якъ найдешевше за опакованье):

Заведенье гиґієничне Льеопольда Лѣтыньского

у Львовѣ, при улицѣ Валовôй ч. 14.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.